Fil 1,3–11

A „mégis öröm” levele. Pál börtönből írja, de tele van hálaadással.

Pál rövid időt töltött Filippiben, de ezalatt látta az Úr munkálkodását. Lídia megtérése és az új életből fakadó vendégszeretete volt az első, aminek örülhetett. Annak is örülhetett, hogy az új gyülekezet megmaradt mellette: amikor ott elfogták, megverték, majd kiszabadult, nem vetették meg, nem nézték csalónak. Tudták, hogy Pál azt az igazságot hirdette nekik, ami megmentette őket. Eljutottak a Krisztusban való hitre, új életet kaptak tőle, örültek annak, hogy Pál máshova is elviszi az evangéliumot. Sőt: közösséget vállaltak vele az evangélium hirdetésében. Mit jelentett ez? Nemcsak örültek annak, hogy ő hirdeti, hanem maguk is igyekeztek elmondani másoknak, hogy ki Jézus Krisztus és mit nyertek Őbenne. Pál mellé álltak, amíg ott volt közöttük, és támogatták, amikor már továbbment. Nem kötelességből, hanem valódi szeretetből.

Pál hálát ad értük, valahányszor rájuk gondol. Azért ad hálát, mert most is azt látja, hogy Krisztus folyamatosan munkálkodik bennük. Ez abban látszik, ahogy szívükön viselik nemcsak Pált, hanem az evangélium ügyét, és hogy áldozatokat hoznak. És bizonyos benne, hogy Ő be is végzi ezt a munkát az Ő napjára. Olyanok lesznek, mint Krisztus: az Ő indulata, szeretete, szentsége, tisztasága lesz bennük, és sok gyümölcsük lesz.

Krisztus mindig elvégzi, amit elkezdett, senkit sem hagy félúton. Ezért örülhetünk, bízhatunk mi is, akármilyennek látjuk a magunk vagy mások hitét. „Tudjátok: örök életetek van” (1Jn 5,13), és ha a másikról is tudjuk, nem kell aggódnunk – de imádkoznunk kell érte akkor is, ha úgy látjuk, hogy jól növekszik a hitben, és akkor is, ha elakadt. Pál is imádkozik, könyörög a filippi gyülekezetért. Tudja (más gyülekezeteknél is), mit kell kérnie Istentől a számukra. Jól ismeri őket, odafigyel az életükre, növekedésükre, mint igazi szülő. Szükség van erre ma is. Ne csak felszínesen ismerjünk testvéreket, ne csak általánosan tudjunk imádkozni értük.

A filippi gyülekezetben most még kezdő hívők vannak, akikben megvan az első szeretet. Ennek nem szabad elhalnia, gazdagodnia kell „ismerettel és igazi megértéssel”. Krisztus valóban elvégzi munkáját, hogy ők szentek és kifogástalanok legyenek; Pál azért könyörög, hogy ezt ismerjék fel, engedjék és kövessék. Hogy a szeretetük ne váljon puszta emberi szeretetté vagy rajongássá, hanem Krisztusból kapjon mindig erőt: az áldozathozatalokhoz, a nehéz helyzetekben való megálláshoz, a gyülekezetben lévő problémák kezeléséhez.

Ismeret és igazi megértés. „A bölcsesség kezdete az Úr félelme”, a Krisztusban hívő „bölcsessége”, ismerete pedig az, hogy egyre inkább megértem, ki nekem Krisztus, egyre inkább Ő lesz minden nekem. Erről beszél Pál ebben a levélben.

Először azt mondja: Krisztus teremti meg az igazság gyümölcsét a hívőkben. Igazakká lettünk Őbenne, ebből származnak a gyümölcsök. Nem a mi erőnkből, abból, hogy Vele járunk és engedjük, hogy formáljon minket belülről, „tisztítson, hogy még több gyümölcsöt teremjünk”.

Azután: „Krisztust hirdetik, és én ennek örülök.” Krisztus „az üzenet”, ami megmenti azokat, akik hallják és elfogadják.

„Nekem az élet Krisztus”: akkor élek (és csak akkor élek), ha Őbenne vagyok; az életem az, hogy Vele vagyok, neki szolgálok, és Ő visz el „odaátra” is, az Atyához.

Krisztus az, aki megalázta magát és engedelmes volt a kereszthalálig, de feltámadt és Ő Úr az Atya Isten dicsőségére – Ő az egyetlen Úr, aki előtt „minden térd meghajol”, amikor visszajön. Akkor minden nyelv vallja, de mi már most is valljuk, hogy Jézus Krisztus Úr.

„Hogy megismerjem Őt és feltámadása erejét, részesülve az Ő szenvedéseiből”: ez az igazi „ismeret és megértés” Krisztusról, amikor már nemcsak hallom, hogy Ő ki (tanításból, mások bizonyságtételéből), hanem Ő maga vesz kezelésbe: kiformálja Önmagát bennem. Ebben benne van az a szenvedés, amit Ő átélt az én bűneim miatt. Ha már nekem is azért fáj a bűn (a magamé és a másoké), mert Neki fáj; ha szenvedek a hitetlenségtől (Ő is attól szenvedett: Mt 17,17); és ha azért bántanak vagy kerülök hátrányba, mert Őt megvallottam, akkor az Ő szenvedésében van részem.

Ő elhívott, és a végén jutalmat ad (3,13) annak, aki végigfutja a pályát. Ő tart meg, és Ő fogja „elváltoztatni a testünket”, hogy az is olyan legyen, mint az Övé.

Ezért imádkozott Pál: így ismerjék meg Krisztust a filippi gyülekezetben. Mi is megismerhettünk már sok mindent Őbelőle, ahogy vele jártunk. Megismerhettük, hogyan cselekszik adott helyzetekben, megláthattuk, mennyire mások vagyunk mi, imádkoztunk, hogy úgy tudjunk tenni, szeretni, megbocsátani, ahogyan Ő. Mégis sok megismerni valónk van még Krisztusból. De tudjuk, hogy Ő elkezdte bennünk a munkáját és el is végzi az Ő napjára.

Fil. 4,6–7

Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.